

CHIA LY

Dương Ánh Đăng

Vừa dàn xếp xong cuộc "nội chiến" mà hẳn lúc nào cũng là người chiến bại. Hắn chậm rãi đi ra cửa, thả hồn theo bước chân thẳng thẳm, lê lét trên đường phố. Hắn đi nhưng không định hướng cho mình là phải đi đâu.

"Thế là xong," hắn tự nghĩ, "sau tám năm chung sống, chắc gia đình này phải tan vỡ mất." Vợ hắn đã nhiều phen hăm he sẽ đưa đơn ra tòa ly dị. Những lần trước hắn không để tâm đến. Hắn chỉ xem đó như là lời lẽ thường tình của những cặp vợ chồng giận nhau và thốt ra trong những cơn thịnh nộ. Nhưng không, lần này có nhiều khác biệt: chưa lần nào vợ hắn giận dữ như thế. Vợ hắn dùng những lời lẽ đay nghiến và khắc nghiệt với hắn. Hắn không thể tưởng tượng được những từ ngữ ấy đã phát xuất từ một người đàn bà có học và lớn lên trong sự gia giáo. Những lần trước khi bà ta mắng; hắn câm lặng. Hắn nín trong tủi nhục vì hắn không muốn cãi tay đôi với bà ta. Hắn lại càng không muốn sử dụng vũ lực vì chính hắn ghét cay ghét đắng những hạng đàn ông vũ phu. Nhưng lần này ngoại lệ. Hắn đã không tự chủ được chính mình. Hắn đã tát tay bà ta. Hắn phải ra đi. Nhưng mà đi đâu đây hả? Còn Bé Hạnh thì sao? Đòi của nó sẽ ra sao khi cha mẹ nó không còn chung bước? Hắn nhớ nhiều về dĩ vãng: ngày hai đứa quen nhau rồi trở thành đôi bạn; yêu nhau rồi trở thành một cặp tình nhân âu yếm; se duyên kết nọ rồi trở thành đôi uyên ương hồ điệp. Năm năm, sau những chuỗi ngày hạnh phúc đã mang đến cho nhau một chiến lợi phẩm. Bé Hạnh, một chiến lợi phẩm có một không hai, một hạt giống của tình yêu đầu đời vô giá mà hắn rất thường tự hào và hãnh diện.

"Chết cha," hắn la lớn. Nhắc đến con bé, hắn mới chợt nhớ ra ngày mai là ngày sinh nhật của con nhỏ. Mấy hôm rồi vì chuyện lục đục trong gia đình, hắn đã không để tâm và quên phức chuyện mua quà cho con bé.

Ngó lên, hắn định thần và giựt mình. Từ nãy giờ vì lo suy nghĩ, hắn đã đi qua hết gần 5 con đường dài. Chỉ cần băng qua đường và quẹo phải là hắn sẽ đến tiệm đồ chơi rồi. "Thôi cũng được," hắn tự nhủ, "mình vào mua cho con bé một con búp bê vậy. Nó cũng thích búp bê lắm mà." Hắn coi lại tiền, đếm tới đếm lui cũng chỉ còn vồn vẹn 13 Đô. Với số tiền đó thì làm sao đủ để mua búp bê cho con bé. Hắn vội nhớ ra là hắn còn cái check tiền lương mà hắn chưa kịp đổi. Hai tuần lương cu-li của hắn chỉ được có 507 Đô thôi. Hắn lầm bầm trong miệng, "thôi vào tiệm mua rồi đổi check luôn cũng được." Hắn bước vội và thẳng tiến đến tiệm đồ chơi.

Vào dịp sinh nhật năm trước của con bé. Hắn đã không tìm mua Búp Bê Barbie mà con bé thích. Khi mở quà, con bé mặt quạu đeo và đòi hắn hôm sau phải đem trả. Vì thương con, hắn chiều. Hắn đã phải mua đến hai con Búp Bê Barbie để đền bù. Hắn tự hứa năm nay sẽ không để màn cũ tái diễn. Hắn phải tìm cho bằng được một Barbie "model" nhất để làm quà cho con bé, bất kể phải tốn bao nhiêu. Có lẽ, đây là lần cuối cùng mà hắn còn hưởng được sinh nhật của Bé Hạnh trong khung cảnh gia đình, dù gia đình đã trên đà đổ vỡ. Đi lên rồi lại đi xuống. Hắn đã dạo cái hàng búp bê cả nửa tiếng đồng hồ mà không biết lựa con Barbie nào. Nhiều con để lựa quá làm hắn muốn điên cả đầu. Bỗng ánh mắt hắn sáng lên khi tình cờ nhìn thấy con Búp Bê Barbie với trang sức thật lộng lẫy. Chẳng trách gì hắn không thấy vì con Barbie này được cất trên ngăn kệ cao nhất và để trong tủ kiếng có dán dòng chữ "Collector's Items". Hắn phải nhờ đến một nhân viên trong tiệm mang xuống dùm. Khi liếc mắt qua giá biểu. Hắn giật mình tự nhủ, "cái gì, trời đất ơi, 395 Đô một con búp bê bằng nhựa." Một con búp bê thôi mà giá hơn cả một tuần lương của hắn. Hắn không thể ngờ được. Hắn hỏi nhân viên vừa giúp hắn, "tại sao con này lại đắt giá quá thế, trong khi những con khác chỉ từ 30 đến 70 Đô thôi." Người nhân viên trả lời trong vô tư, "con này ư, nó là hàng mới nhất đây. Nó được mệnh danh là 'Barbie Ly Dị'. Ngoài những trang sức lộng lẫy mà anh vừa thấy, còn có những thứ khác đi kèm: một xe hơi và một cái nhà gồm tất cả những vật dụng bên trong. Nếu anh muốn rẻ thì nên mua 'Ken Ly Dị', chồng của Barbie, đi. Búp Bê Ken cũng là collector's item nhưng chỉ tốn có 80 Đô thôi vì Búp Bê Ken không đi cùng một thứ gì cả ngoài bộ đồ trên người."

Hắn đứng chết lặng. Định mệnh đã an bài chăng? Hắn thấy đoạn phim của chính đời mình sắp được trình

chiều, nay đã được diễn ra qua những con búp bê bằng nhựa. Hấn nhìn Búp Bê Ken. Hình như Ken đang cười thiếu não. Hấn không hiểu là Ken đang cười trên sự đau khổ của chính Ken hay của hấn.

Kết cuộc rồi cũng mất hết: tình yêu, tiền tài, danh vọng, và hạnh phúc gia đình. Hiện giờ tất cả vẫn còn trong vòng tay nhưng ôi sao quá xa vời. Có lẽ, hấn nên mua Búp Bê Ken cho chính bản thân mình để còn có người đồng mang tâm sự. Còn "Barbie Ly Dị" ư! Hấn đã sẵn lòng mua cho vợ hấn để làm quà ly hôn. Còn con bé thì sao? Hấn phải mua thứ gì đây hả? Thôi vậy, Hấn sẽ cố thuyết phục con bé chơi những trò chơi khác để khỏi phải vướng vào tình đời trôi nổi . . .